

ชีวิตเรียนชายของเธอกำลังจะเปลี่ยนเป็นยุครัก
หลังจากที่เธอได้มาเจอพวกพวเขาที่สี่คนบนเตียง!

T.G.I.F
สี่รัก
ปักหัวใจ
ใคร
คนไหน
ที่ใช่เธอ

Oh_nana เขียน

เราได้อะไร
บ้างเพื่อคนที่
ตั้งหน้าตั้งตา
เลย

Frederic
Cordele

Jamsai Love Series

T.G.I.F สับรักปักหัวใจ ใครคนไหนที่ใช้เธอ

Oh_nana เขียยู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0511-8

ภาพประกอบ พักตร์ปรีย์ เขียวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม รัตเกล้า จิรสขประเสริฐ (SUKI)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai
ประจักษ์คุณ

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 139 บาท

พินพูน

กรณชนกนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

ทักทาย

ว้าว~ โครงการนักเขียนหน้าใสเดินทางมาถึงปีที่สี่แล้วค่ะ มยองนังคนสวยจึงขอทำหน้าที่นำหนึ่งในผู้เข้าร่วมสุดท้ายมาให้ทุกท่านที่รักได้รู้จักกัน ^o^ และสำหรับเล่มที่อยู่ในมือเพื่อนๆ นี้ก็คือผลงานเรื่อง 'T.G.I.F สืบรักบักหัวใจ ใครคนไหนที่ใช่เธอ' จากฝีมือของ 'Oh_nana' มยองนังขอฝากนักเขียนคนนี้ไว้ในอ้อมใจและช่วยเชียร์กันด้วยนะคะ ^_^

โดยจะเล่าเรื่องของสาวน้อยไฮสกูลคนหนึ่งที่อยู่ๆ ก็ประกาศกร้าวว่าเธอเกลียดคืนวันศุกร์ สาเหตุก็เนื่องจากว่ามันเป็นคืนที่พี่สาวของเธอจะชอบแอบจัดงานปาร์ตี้ขึ้นในบ้านโดยไม่ให้พ่อแม่รู้ -*- ซึ่งพอจัดบ่อยครั้งเข้า มันก็ชักจะสร้างความรำคาญให้กับเธอนะสิคะ แถมปาร์ตี้ครั้งล่าสุดยังพลอยทำให้เธอช่วยไปด้วย เมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้วพบว่ามิพี่ชายนอนอยู่บนเตียงเดียวกับเธอถึงสี่คน!!! (อ้าย อิจฉา เขี่ย Really?) แถมเธอยังจำอะไรไม่ได้ซะงั้น งานนี้มยองนังก็แอบสงสัยด้วยคนว่าในคืนวันนั้นมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ งั้นเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เราไปสืบหาความจริงไปพร้อมๆ กับนางเอกเลยดีกว่าค่า เย้ๆ ^^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

ห้กเขียน

สวัสดีจ้า...ต้องเริ่มว่าสวัสดีใช่ไหม :D ยินดีที่ได้รู้จักกับทุกคนนะจ๊ะ อาจจะ
ไม่คุ้นหน้า แบบว่า เอ๊ะ นี่ใคร ฮ่าๆ ไม่ต้องสงสัยกัน ชื่อ Oh_nana นะเออ
(หรือเรียกชื่อนานาก็ได้ถ้าเกิดว่าไม่ยากร้อง 'โอ้ เวลาเรียก) เป็นนักเขียน
หน้าใหม่ไต่ถึงที่หลุดเข้ามาจากโครงการนักเขียนหน้าใส ปี 4 นั่นเองจ้า...ต้องใช้
คำว่าหลุดเข้ามาจริงๆ ซึ่งหลุดเข้ามาได้ยังไงตอนนี้ก็ยังงงอยู่

ยังไงก็ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมใจด้วยนะคะ ไม่มีอะไรจะพูดมาก
นอกจากขอบคุณทุกๆ คน (ทำหน้าที่เหมือนดาราได้รางวัลออสการ์) ทั้งคุณๆ คนอ่าน
ที่น่ารัก คุณพ่อคุณแม่ที่สนับสนุนมาตลอด พี่ๆ ทีมงานแจ่มใสใจดีที่ให้โอกาส
มาอยู่ตรงนี้ และเพื่อนพี่น้องพี่ที่ให้กำลังใจกันมากมาย (น่ารักทุกคน > <)
ขอบคุณตัวโตๆ ให้พี่แบ่ง พี่แฉ้ม :D และน้องสาวเราเองที่ช่วยอ่านและไขก๊สับ
ต้นฉบับให้ ยังมีหลายคนที่เป็นแรงบันดาลใจสำคัญมาตลอด ถ้าจะเขียน
ขอบคุณทั้งหมดคงต้องเลยไปหน้าข้างๆ ด้วยถึงจะพอ แฮะๆ

อ่านแล้วอยากทำความรู้จักกัน ลูบหัว ให้อาหาร ติดต่อกัน
มาได้นะจ๊ะที่ my.dek-d.com/next-station และทวิตเตอร์
@Oh_nananana จ้า รักนะ จ๊ีบ

Oh_nana

ฉันเป็นคน
ไม่มีสิทธิ์

เฟรดเดอริก

๖๖๖%ฟ้าตัวละคร๖๖๖%

ฉันไม่เคยรู้ว่า
เขาคิดอะไรอยู่
แต่สิ่งหนึ่งที่รู้คือ
เขาไม่เคยคิดอะไร
กับฉัน

ชาร์ลีย์

หึ...
เธอไม่เคยรู้
อะไรเลย

โจซี่

เธอเป็น
น้องสาวฉันนะ
เธอทำแบบนี้
กับฉันได้อย่างไร
!!

เซลลีย์

สำนักพิมพ์ใจไม่ใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ស្រីប្រាសាទ

ស្ត្រីម្នាក់ៗ
ឯងប្រើគេ
ភ័យ

Charley
Maxwell

บทนำ

facebook

T.G.I.F (Today Gay is Friendly) สมาคมเกย์เป็นมิตรกับทุกคนและเป็นพี่น้องกับชะนีทั่วโลก

กลุ่มลับเฉพาะ

Charley Maxwell

จะอย่างไรคะ ถ้าเกิดวันนึงคุณตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงเดียวกับคนที่แอบชอบอยู่

3 นาทีที่แล้ว · ถูกใจ · แสดงความคิดเห็น · ติดตาม

Tomas Dicaprio เกิดอะไรขึ้นนะชาร์ลีย์!

Matthew S. กรีด น่ายินดีเป็นที่สุด

Paully IKissAGuy ฉลองเลยจ้า...ฉลองเลย

Charley Maxwell คือมันไม่ได้มีแค่เขาคคนเดียวบนเตียงนะสิแต่มีผู้ชายอีกตั้งสี่คน!

Tomas Dicaprio ฮะ!

Matthew S. กรีดดดดดดดดดดดดดดด!!!

Paully IKissAGuy คุณพระ! ;O

Charley Maxwell ฮี้อออ ฉันอยากตาย

Tomas Dicaprio ใจเย็นนะชาร์ลีย์ ทุกอย่างมีทางแก้เสมอ พวกเรา
ชาวเกย์ขอเอาใจช่วย

Matthew S. อย่าเพิ่งตายยย ถ้ายังไม่มั่นใจว่าได้ครบทั้งสี่คน

Paully IKissAGuy อู๊บส์

Charley Maxwell ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ฉันจำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้เลย
พอตื่นมาอีกทีก็เห็นผู้ชายอยู่เต็มเตียง cryyy

Tomas Dicaprio :O

Matthew S. เธอทำได้ยังไง

Paully IKissAGuy กด like

Charley Maxwell ฉันจะบ้าตาย มันไม่ใช่เรื่องสนุกเลยนะ
หนึ่งในนั้นมีแฟนที่สาวฉันด้วย

Tomas Dicaprio ตกใจไม่ไหวแล้ว

Matthew S. แฮม ขยมนะ

Paully IKissAGuy ตายแน่

Charley Maxwell ช่วยด้วยยยยย ฮี้อออ

Tomas Dicaprio เอาล่ะๆ เรามาเลิกเวีนเว้อกันได้แล้ว มาคิดกัน
ดีกว่า

Matthew S. นั่นสิ ตกลงว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไง

Paully IKissAGuy เล่าๆๆๆ เดี่ยวนี้

Charley Maxwell ปาดน้ำตา เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อวันศุกร์...

1

(T)

จะมีสักกี่เหตุผลกันที่ทำให้คนเราเกลียดวันศุกร์

1. มันเป็นวันที่ญาติเสียชีวิต

2. มันเป็นวันที่ต้องทำงานล่วงเวลาถึงเที่ยงคืน

3. มันเป็นวันศุกร์ที่ 13

ฉันเป็นคนหนึ่งล่ะที่เกลียดวันศุกร์ แต่ไม่...เหตุผลทั้งสามข้อที่กล่าวมานั้นไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้ฉันเกลียดวันนี้ อันที่จริงมันก็เป็นแค่วันศุกร์ธรรมดาๆ วันหนึ่ง แต่ต่างตรงที่ว่า...

เรากำลังจะจัดปาร์ตี้...หรือถ้าพูดให้ถูกคือพี่สาวฉันต่างหากกำลังจะจัดปาร์ตี้ และถ้าจะขยายให้ชัดเจนขึ้นอีกคือ...ในบ้านของเรา

ปาร์ตี้ในคืนที่ฉันเหนื่อยมาทั้งสัปดาห์และอยากจะนอน...นรกชัดๆ

เชลซีพี่สาวฉันเป็นคนกว้างขวาง หล่อนมีเพื่อนมากมายมหาศาลถึงขั้นถ้าเกิดเธอมาออกวงรวมกันคงถมสระน้ำได้สระหนึ่งเลยทีเดียว (นางทำท่าว่าจะทำอะไรแบบนั้นด้วยสิ) และไม่ใช่ที่บ้านเราเจ๊งกว่าใครหรอกนะ มันแค่มีสระว่ายน้ำแถมมาด้วยเท่านั้นเอง...

ใช่ บ้านพร้อมสระว่ายน้ำที่แลกมาด้วยกรที่ฉันต้องเดินไปโรงเรียนเป็นระยะทางห้ากิโลเมตรทุกวันตั้งแต่อายุแปดขวบ หลังจากที่เราย้ายมาอยู่ที่เลวิตทาวน์

เมื่อสิบปีก่อน บ้านหลังนี้เคยเป็นของเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนกับพ่อ (ไต่ยังงักไม่รู้...) หลังจากที่ต้องไปเข้ารับการรักษาโรคกระดูกที่สถานบำบัดอยู่นาน แกจึงตัดสินใจขายบ้านหลังนี้ให้เรา มันเป็นบ้านที่กว้างขวางและสวยทีเดียว เพียงแต่อยู่ห่างไกลความเจริญมากไปหน่อย... แหม ถ้าไม่ไกลก็คงไม่ได้ราคาถูกขนาดนี้

"ชาร์ลีย์ ยกนี้ไปวางให้ที"

'นี่' ที่เชลซีว่าก็คือถาดคานาเป้ถาดยักษ์ที่หล่อนสั่งมาจากร้านในบรีสทอล ไม่ไกลจากที่นี้นัก มันไม่ได้จำเป็นอะไรหรอก แค่ดูเก๋เวลาอยู่บนโต๊ะ เหมือนเป็นปาร์ตี้หรูๆ ของคนดังเท่านั้นเอง

ฉันไม่ชอบน้ำเสียงออกคำสั่งของเชลซี แต่ก็ต้องยกไปวางอย่างโดยดี วันนี้ฉันช่วยหล่อนจัดปาร์ตี้โง่ๆ นี่มาทั้งวันแล้ว เริ่มตั้งแต่ตอนที่รถเครื่องเสียงมาในตอนเย็น ก็เป็นฉันนี่ล่ะที่ต้องช่วยขนมันเข้ามาในบ้าน (เชลซีอ้างว่าขนไม่ไหว เดี่ยวเล็บที่เพนต์มาจะเสีย ฤษ) แล้วก็ฉันอีก

นั่นแหละที่ปีนบันไดขึ้นไปติดไฟดิสโก้ไว้บนเพดาน รวมถึงเซ็นโตะทั้งหมด ออกไปเพื่อให้ห้องรับแขกโล่งอีกด้วย

ทั้งหมดนี้ ฉันทำเพื่อแลกเงินสิบเหรียญจากเซลซี ฉันกำลังถึงแตก และเซลซีก็คิดว่าจ้างฉันยังงี้ก็ถูกกว่าจ้างคนงานอยู่แล้ว

ฉันก็อยากจะทำแม่เหมือนกัน แต่ประเด็นคือแม่ไม่อยู่... ทั้งพ่อ ทั้งแม่นั่นล่ะที่ไม่อยู่ ก็เลยเป็นเหตุให้เซลซีโขกสับฉันได้ขนาดนี้

ตั้งแต่เปลี่ยนจากร้านขายอุปกรณ์กีฬามาเป็นร้านขายของสด เมื่อประมาณปีก่อน พ่อกับแม่มักจะไม่อยู่บ้านในทุกๆ คืนวันศุกร์ เพราะมันคือวันที่ต้องออกเดินทางจากบ้าน (อันแสนชนบท) ไปซื้อของเข้าร้าน ที่ท่าเรือในฟีลาเดลเฟีย จึงเป็นคืนวันที่เซลซีมักจะเริงรำบ้าบอมาก เพราะหล่อนจะได้ทำอะไรแผลงๆ ซึ่งริมในวันนั้นเห็นจะเป็นปาร์ตี้ริมสระ ว่ายน้ำี่ล่ะ

ปาร์ตี้ในชุดว่ายน้ำตอนเดือนตุลา... บ้าดีแท้ ที่บ้ายิ่งกว่าคือมีคน มาร่วมปาร์ตี้ด้วย เซลซีทำยังไงให้คนทั้งเมืองบ้าไปกับหล่อนได้เนี่ย จะว่าไปแล้ว ฉันกับหล่อนเป็นพี่น้องที่อายุห่างกันไม่มาก แต่สองปี เท่านั้น แต่นิสัยเราค่อนข้างจะต่างกัน ฉันเป็นคนธรรมดา เรียบง่าย ไม่เยอะ ในขณะที่เซลซีเป็นสาวป๊อป เป็นปาร์ตี้เกิร์ล เป็นบ้า เป็นอะไรก็ตามที่มัก สร้างความเดือดร้อนให้ฉันอยู่เนืองๆ เอาเถอะ...นี่ไม่ใช่เวลามาย้อนอดีต

"คืนนี้พี่จะชวนใครมาบ้าง"

ฉันถามขึ้นหลังจากวางเจ้าถาดนั้นลงบนโตะด้วยาวที่พรั่งพร้อมด้วย อาหารและเครื่องดื่ม (ที่ไม่รู้ว่าเซลซีหามาจากไหน)

ไม่ได้ทำไม่หรอกนะ ฉันแค่อยากรู้ว่าใครบ้างที่จะมาทำให้บ้านฉันและ จะได้ตามไปกระที่บได้ถูกคน แต่เซลซีกลับยิ้มอย่างชอบใจในคำถาม หล่อน ชอบคำถามที่จะได้อวดอะไรแบบนี้อยู่แล้ว

"โอ้ ถ้าให้ไล่เรียงรายชื่อ ไล่ไม่หมดหรอกจ้ะ มีเยอะมากจริงๆ" แต่ หล่อนก็พูดต่อ "ถ้าเด็ดๆ ก็มีชัยเซลีน หล่อนจะพาเอเดรียนแฟนหล่อน มาด้วยนะ แล้วก็อีริค คนที่เป็นนายแบบนะ อ้อ แน่นนอนว่าต้องมีโจชัว..."

"อ้อ"

ฉันแบ่ปากเมื่อถึงชื่อตาคนนี้ ฉันไม่ชอบใจชั่วเลย เขาเป็นแฟนพี่สาวฉัน แต่เป็นมารสำหรับฉัน ไม่ใช่ว่าเขาไม่หล่อหรอกระ เขาสูง ผมสีทองแดงฉลาดมากเข้าขั้นอัจฉริยะ นอกจากนี้เขายังน่ากลัวและร้ายกาจมากตอนที่เขาเรียนอยู่ที่โรงเรียนของเรา (Rosapark High School) เขาเคยทำให้อาจารย์ที่ฉันชอบมากต้องลาออกเพียงแค่คำพูดเชือดเฉือนของเขาไม่กี่คำด้วยล่ะ

เซลซีเห็นท่าทางของฉันแล้วเปลี่ย

"นี่ เลิกอคติต่อเขาได้แล้วน่าชาร์ลีย์ เขาน่ารักนะ"

...ถ้าจะมีคำไหนที่ตรงข้ามกับใจชั่วมากที่สุด ฉันว่าต้องเป็นคำว่าน่ารักนี่ล่ะ

"เฮ้อ" ฉันถอนหายใจ ปลงตก "ฉันจะนอนอยู่ในห้องเงียบๆ แล้วกันพวกพี่ก็อย่าเสียงดังนั้ล่ะ"

ฉันพูดอย่างไม่ใส่ใจ แต่เซลซีกลับมีสีหน้าอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด

"เอ่อ...คือครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่น..." หล่อนกัดปาก ทำสีหน้าลำบากใจ...น่ารักตายล่ะ "คือเราต้องใช้ห้องเธอด้วยนะ ห้องฉันคนเดียวคงไม่พอ และเธอก็รู้...เราตะต้องห้องพ่อแม่ไม่ได้..."

ฉันถลึงตามองอย่างไม่ชอบใจ "ปาร์ตี้อะไรของพี่ที่ตั้งงใช้ห้องนอนด้วยนะ! ออย่าบอกนะว่า..."

เซลซีขัดขืนมาทันที "มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิดแน่นอน! เราไม่ได้จะจัดเช็ทซ์ปาร์ตี้อะไรแบบนั้น"

"แล้วพี่จะเอาห้องฉันไปทำไม"

คราวนี้เซลซีหน้าซีด "เอ่อ ก็แบบว่า...เผื่อไว้ล่ะ"

ฉันกลอกตา เซลซีจึงจับแขนฉันแล้วอ้อนวอน

"โอ้ ชาร์ลีย์ ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำห้องเธอพังแน่นอน ปลอดภัยสบายใจได้ พรุ่งนี้เข้ามาเอาห้องคืนไปได้เลย"

"พรุ่งนี้เช้า?"

เซลซีรู้ตัวว่าเผลอพูดอะไรออกมา และแก้ไขไม่ทันแล้ว จึงต้องใช้มุกเดิมคืออ้อนวอน...

"ซาร์ลีย์...ช่วยหน่อยเถอะนะ...นะ น้ำ แคคินเดี่ยวเอง"

ฉันพยายามระงับอารมณ์ไม่ให้โมโหใส่พี่สาวตัวเอง แล้วตัดสินใจสั้น
คำขาดว่า

"ให้ถึงแคคินสาม ถ้าเกินกว่านั้นฉันจะโทรไปฟ้องพ่อกับแม่!"

เซลซีดูไม่พอใจกับข้อเสนอของฉันเท่าไร แต่ก็คงรู้ว่าเปลี่ยนอะไร
ฉันไม่ได้แล้ว ก็เลยถามไล่หลังฉันมา

"แล้วนั่นเธอจะไปไหน"

"ฉันแข็ง ฉันจะไปบ้านเฟรด"

เรามีเพื่อนบ้านอยู่ไม่ไกลหลัง หนึ่งในนั้นคือเฟรดเดอริก คอร์เดลล์
หรือเฟรด เพื่อนสนิทของตัวเอง เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเกรดสอง...
ตั้งแต่ที่ฉันย้ายมาที่นั่นล่ะ ก็ไม่รู้ทำไมเหมือนกันฉันถึงได้สนิทกับเขา
ขนาดนี้ทั้งๆ ที่เขาเป็นผู้ชาย

เฟรดเป็นลูกคนเดียว ไม่มีพี่น้อง เขาก็อยู่อย่างสบายในบ้านหลังใหญ่
(พอๆ กับบ้านฉัน) แกรมพ่อกับแม่ของเขา...มิสเตอร์และมิสซิสคอร์เดลล์...
ก็เป็นหมอพันธ์ที่ใจดีมากด้วย ฉันก็เลยชอบมาเล่นกับเขาบ่อยๆ จนกลายเป็น
ความเคยชิน

"ฉันเบื่อเซลซีจะแย่อยู่แล้ว ทำอะไรตามใจตัวเองเป็นบ้า ตั้งแต่เข้า
มหาวิทยาลัยก็จัดปาร์ตี้ทุกเดือน แล้วนี่ยังจะมาเอาห้องฉันไปอีก ฉันควร
จะโทรบอกพ่อกับแม่ให้รู้เรื่องนี้ซะที่ก่อนที่ฉันจะทนไม่ไหวแล้วเผาบ้าน
ตัวเองซะก่อน"

วันนี้เฟรดใส่เสื้อยืดสีกากับยีนตัวเก่าที่ใส่ไปโรงเรียนมาเมื่อเช้า
เขานั่งกดจอยสติ๊กของเครื่องเพลย์สเตชัน สายตาไม่ละไปจากทีวี แล้วตอบ
ฉันสั้นๆ ว่า

"หี เธอไม่ทำหรอก"

เขารู้จักฉันดีนะ บางที...อาจจะดีกว่าที่ฉันรู้จักตัวเองอีก เขาก็เลยกล้า
พูดแบบนี้

โอเค ยอมรับล่ะว่าเขาพูดถูก ฉันกอดหมอนอิงใบโตไว้แน่นแล้ว

หมวดคิว

"แต่ฉันต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่งั้นเซลซึกได้ใจไปแบบนี้" ฉันหันไปหาเฟรด "ว่าจะถามความเห็น แต่พอเห็นจอทีวีแล้วก็ต้องตกใจ "เฮ้ย นี่นายเล่นด้านนั้นผ่านแล้วหรือ"

เฟรดไม่ตอบอะไร แต่ยิ้มแล้วยกคิ้วอย่างเจ้าเล่ห์ ฉันมองเกม Dragon Quest บนหน้าจอทีวีแล้วเห็นตัวละครของเขากำลังกระโดดตบๆ ในด้านใหม่ที่ฉันยังไม่ถึงแล้วอ้าปาก

"นายใช้สูตรโกงใช่ไหม บอกรมา"

"โอ๊ยยยยย เดี่ยวเถอะนะ"

ฉันเขย่าไหล่เฟรดอย่างแรงจนหัวเขาโยกไปมา เฟรดทำท่าจะตีคืน แต่เพราะฉันนั่งอยู่บนโซฟาซึ่งสูงกว่าเลยทำให้ลำบาก เขาก็เลยกระโจนขึ้นมาแทน ฉันพยายามจะถีบกลับแต่ก็โดนอีกฝ่ายจิกจี้จนหัวเราะน้ำตาไหล

เราเล่นแบบนี้กันมาตั้งแต่ตอนฉันยังสูงกว่าเขา ตอนเด็กๆ เฟรดตัวเล็กนิดเดียว แต่ไหลฉัน แต่ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เขาเริ่มสูงพรวดพราดจนแทบจะต้องก้มหน้าคุยกับฉัน ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่เหมือนกันที่เขาเริ่มมีเนื้อหนัง... (โอเค ฉันหมายถึงกล้ามเนื้อ)

และไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่อีกเหมือนกันที่ฉันต้องหลบสายตาทุกทีที่เขาเข้ามาใกล้มากเกินไป...

มันแย่นะ... ถ้าคุณแอบชอบเพื่อนสนิทตัวเอง

ฉันมานอนเล่นห้องเฟรดอยู่บ่อยๆ ตั้งแต่สมัยประถมแล้ว มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องปกติหรอกนะที่จะนอนห้องผู้ชาย แต่ฉันนอนห้องเฟรดจนเป็นปกติไปแล้วละ

"อ้อ ซ่างเป็นเพลงที่ผสมกับเป็นเซลซึกจริงๆ"

เมื่อเพลง Hold It Against Me ดังลอยมาจากบ้านฉัน ฉันก็เบ้าปากไม่ชอบใจ เซลซึกไปเช่าลำโพงมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ด้วยเงินเพียงไม่กี่เหรียญ (ฉันสงสัยว่าหล่อนได้เสียอะไรนอกจากเงินไปหรือเปล่า...ผู้ชายคนที่ขบถออกมาส่งลำโพงก็ดูดีไม่ใช่เล่นๆ เลย) มันน่ารำคาญมากที่พี่สาวของฉันเป็น

คนไร้มารยาทขนาดนี้ ดีที่เซลซีฉลาดพอที่จะชวนเพื่อนบ้านทุกคนมาร่วมปาร์ตี้ด้วยเพื่อไม่ให้โดนแจ้งตำรวจจับข้อหาก่อให้เกิดเสียงดัง ไมอย่างนั้นฉันคงต้องไปประกันตัวหล่อนานแล้ว

เฟรดหัวเราะฉัน

"เธอชอบเพลงนี้ไม่ใช่หรือ วันก่อนยังเห็นฟังอยู่เลย"

"หุบปากน่า"

ฉันได้กลับไป พยายามใช้หมอนของเฟรดอุดหูไม่ให้เพลงดุ่มๆ ที่เซลซีเปิดลอยเข้ามาในหัว ส่วนมือก็พยายามเขียนเรียงความวิชาภาษาอังกฤษที่ต้องส่งวันจันทร์หน้าไปด้วย

เพราะว่าฉันใช้เวลากินอาหารเย็นช้ากว่าเขา (สามนาทียี่สิบวินาที... เขากินเสร็จภายในเวลาสามนาทีเจ็ดวินาที) เฟรดเลยได้โตะไปนั่ง ส่วนฉันก็ต้องมานอนทำการบ้านอยู่บนเตียงของเขาแทน

"เฟรด นายทำเสร็จรึยังนะ ฉันขอดูบ้างได้มั๊ย"

ฉันถามเมื่อเขียนแล้วลบแก้เป็นรอบที่เจ็ด ทำไม่มันยากอย่างนี้นะ... เฟรดโยนสมุดของเขามาให้ฉัน หวิดจะโดนหัว เขาเคยปฏิบัติกับฉันอย่างเห็นฉันเป็นผู้หญิงมั๊ย... คำตอบคือไม่

เขาไม่เคยมองฉันเป็นผู้หญิงด้วยซ้ำไป

ฉันถอนหายใจเศร้าๆ ขณะที่เฟรดกำชับขึ้นมาว่า

"อย่าลอกฉันนะ เพราะคราวที่แล้วที่เธอลอก เราโดนแฟรงก์สั่งเขียนเรียงความตั้งสิบหน้านะ จำได้มั๊ย"

"จำได้สิ และนายไม่ได้เตือนอะไรเลยนะ อย่าลืมนิดว่าคนที่เขียนเรียงความทั้งหมดยี่สิบหน้านั้นก็คือฉันเอง แถมยังต้องปลอมลายมือให้เป็นตัวปลอมๆ แบบของนายด้วยเพียงเพราะนายอ้างว่าฉันต้องรับผิดชอบ"

ฉันบ่นยาวเหยียด และเขาก็ตอบมาเพียงแค่ว่า "เขียนบ่อยๆ จะได้เก่งไง"

พร้อมเสียงพลิกกระดาษหนึ่งที

ฉันจึงหันไปดู "การบ้านนายเสร็จแล้วไม่ใช่หรือ ทำอะไรอยู่ล่ะ"

"เขียนไดอารี่" เขาตอบเรียบๆ แล้วลงมือเขียนอย่างตั้งใจ

มีงานอดิเรกอย่างหนึ่งของเฟรดซึ่งฉันไม่เคยเข้าใจ คือการเขียนไดอารี่ทุกๆ วันซึ่งเขาทำมาตั้งแต่สมัยประถม ฉันลืมไปแล้วว่าเขาเริ่มเขียนตอนอยู่ชั้นไหน เขาเอาน่าว่าจะสักตอนเกรดสี่เกรดห้า ซึ่งฉันเองก็เคยแอบอ่านไดอารี่ของเขาอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เห็นจะเข้าใจเลย

แน่ละ เฟรดเขียนไดอารี่เป็นภาษาคนแล้วนะ แต่เขาเป็นคนที่มีความคิดประหลาดเกินกว่าจะเข้าใจได้ หลายครั้งที่คำพูดของเขาเป็นปริศนา ปรัชญา หรืออะไรก็ไม่รู้ ฉันไม่เข้าใจหรอก ยอมแพ้ไปแล้ว ทว่า เขาก็น่ารักดีในบางที่ที่ไม่มีใครเข้าใจฉัน (...อะไรนะ คุณก็ไม่เข้าใจฉันเหมือนกันหรอก)

เสียงเพลงจากบ้านฉันดังขึ้นอีกแล้ว คราวนี้เป็นเพลง Like A G6 ของ Far East Movement ซึ่งเป็นเพลงที่ฉันและเฟรดต่างลงความเห็นว่า เป็นเพลงที่ไม่มีวันที่ไหนฟังแล้วรื่นหูเลย

"พอกันที" ฉันปาดินสอใส่กระเป๋าคำ "ฉันทนไม่ไหวแล้ว"

"เธอจะทำอะไร"

"ฉันจะไปบีบคอเชลซีแล้วบอกให้หล่อนลดเสียงเพลงนั่นซะ เดี่ยวมานะ"

แล้วฉันก็เดินออกมาจากห้องเขาทันที

ฉันเดินกลับไปยังบ้านของตัวเองอย่างอาจหาญ ที่ส่วนหน้าบ้านมีใครบางคนกำลังซื้อรูปปั้นนกฟลามิงโกสีชมพูด้วยท่าทางอิโรติก บ้าใจ เพื่อนบ้านอีกฝั่งหนึ่งของเรากำลังนอนอยู่บนพื้นหญ้าและพยายามจะสร้างบทสนทนากับก้อนหิน ในขณะที่จัสติน เพื่อนห่างๆ ของเชลซีกำลังเดินประกอบเพลงด้วยท่วงท่าอูจาดตา

และทุกคนสวมชุดว่ายน้ำ...ฉันลืมไปสนิทเลยว่ามันเป็นปาร์ตี้ริมสระ

มันเป็นปาร์ตี้ที่เลื่องที่สุดในโลกอย่างที่ฉันคาดไว้จริงๆ ด้วย ฉันเห็นบรรดาเหล่าผู้เข้าร่วมปาร์ตี้กำลังมาเป็นหมา สาวๆ ที่เคยหุ่นสวยกินกันจนพุ่งปลิ้นในชุดบิกินีสีสะท้อนแสงแยงตามนุษย์ต่างดาว แถมยังเต้นดั่งๆ ดั่งๆ ไปตามจังหวะเพลงอีกด้วย (ตอนที่พวกหล่อนเต้นท่อน 'Like Like Like A G6666' มันตลกมาก) มีผู้ชายผมทองคนหนึ่งเอากางเกงในของ

ใครก็ไม่รู้มาสวมบนหัวแล้วนอนคลุกอ้วกตัวเองอยู่ที่พื้น ใกล้เคียง กันมีชายหนุ่มสองคนที่ฉันเคยคิดว่าเป็นชายแท้ด้วยกันทั้งคู่ยืนจุกกันอยู่อย่างดูดีเต็ม

ฉันจำอ้าวไปยังสระว่ายน้ำอันสมควรจะเป็นแหล่งรวมสิ่งเลวร้ายทั้งหมดไว้ ซึ่งเชลซีก็ควรจะอยู่ที่นั่นด้วย สระว่ายน้ำน้ำสีฟ้าที่ส่องประกายระยิบระยับตามแสงไฟของบ้านเราตอนนี้ละไปด้วยสารพัดสิ่งที่ฉันอยากจรร้องแหะเพียงแค่ว่าจะต้องบรรยายออกมา ฉันเห็นคนนอนท้องป่องลอยอยู่ด้วย ไม่รู้ว่าตายหรือเมาค้าง

ประเด็นคือเชลซีไม่ได้อยู่ที่นั่น และคนที่ฉันเจอคือสติเฟิน จอห์นสัน... มนุษย์ที่น่ารำคาญที่สุดในโลก

สติเฟินเป็นรุ่นน้องของฉันหนึ่งปี ตอนนี้อากำลังเรียนเกรดสิบเอ็ด เขาเป็นพวกบ้าคอมฯ ขึ้นรุนแรง หัวฟู ไม่ค่อยอาบน้ำ และใส่แว่นตาโต แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ฉันไม่อยากเจอหรอกนะ

ที่ฉันไม่อยากเจอเขาเพราะเขาชอบฉันต่างหาก หรือถ้าจะให้ขยายให้ชัดเจนคือเขาชอบฉันเพราะเคยเห็นฉันเปลี่ยนอย่างรวดเร็วด้วยตัวเองแล้วประทับใจ...

เอ๋ม... มีรูปแบบนี้เกิดขึ้นจริงบนโลกของเราได้ยังไงกัน

ฉันไม่เสียเวลามากขึ้นสงสัยว่าใครเชิญเขามาและหันหน้าหนีสติเฟินทันทีที่เห็นเขายืนยิ้มเต๋อๆ อยู่ตรงนั้น ซึ่งการหันโดยไม่ทันระวังนั้นเองทำให้ฉันชนกับใครบางคน

"โธ๊ะ! ขอโทษ..."

ฉันร้องออกมาแล้วเงยหน้ามองคู่กรณีที่พักว่าไม่ใช่คนธรรมดา...

เขาชื่อเอเดรียน ควิลลิงตัน หนุ่มฮอตเพื่อนของเชลซี เป็นกัปตันทีมรักบี้ และเป็นแฟนกับเชียร์ลีดเดอร์ ฉันเคยเจอเขาสองสามครั้งโดยบังเอิญเวลาฉันไปรอเชลซีกลับบ้านที่มหาวิทยาลัย (บางครั้งพอกับแม่ก็เห็นฉันเป็นที่เลี้ยงเด็ก ซึ่งนั่นเป็นความคิดที่ผิดถนัด ฉันไม่ใช่พี่และไม่คิดจะเลี้ยงเชลซี ถึงหล่อนจะนิสัยเหมือนเด็กจริงๆ ก็เถอะ) และดูเหมือนว่าเขาจะจำฉันได้

"ไอ้ ไฮ"

เอเดรียนยกมือขึ้นทักฉัน เขายืนคอแข็งอยู่ โบกหน้าเขาดูแดงๆ กริมๆ มีกลิ่นอะไรคล้ายๆ กับวิสกี้ที่ออกมาจากตัว ฉันไม่ชอบกลิ่นนั้นแต่ก็ตะลึงไปกับความหล่อเหลาของผู้ชายคนนี้

โฉ้ย เขาอดมากกกกกกกกกกก...

"เอ้อ เอเดรียน" ฉันเรียกตัวเองกลับมา ท่องเอาไว้ว่าเขาก็เหมือนพวกบุคคลป๊อปปูลาร์คนอื่นๆ นั่นแหละ...ไม่มีอะไรน่าสนใจมากกว่าหน้าตา ฉันแอบเหลือบมองไปทางสตีเฟนนิดหนึ่ง พบว่าเขายังดูล่องลอยอยู่ "ไม่รู้ว่ามีเมากาเฟอีนในโค้กหรือเปล่า" "เห็นเซลซีบ้างมั๊ย"

เขาเลิกคิ้ว นัยน์ตาดหวานยิ้ม "เซลซีเหรอด เห็นเมื่อกี้ล่ะ"

"ที่ไหน" ฉันถามทันที เอเดรียนจุกอกอย่างไม่ชอบใจ

"อะไรกันสาวน้อย เธอถามฉันดื้อๆ แบบนี้เลยเหรอด" เขายิ้มยั้ววนตามๆ สีน้ทะเลของเขายิ้มไปด้วย "ถ้าอยากให้ตอบ ก็ต้องดื่มนี้ซะก่อน"

เขาลากฉันไปที่มินิบาร์ คันอะไรอยู่สักพักก่อนจะยื่นแก้วขอมาให้ ซึ่งฉันเองก็รู้ว่ามันอะไรอยู่ในนั้น ที่แน่ๆ คือมันดูแล้วไม่น่าไว้ใจเท่าไร ฉันไม่ใช่คนชอบพวกแอลกอฮอล์ ฉันที่จริงคือไม่เคยดื่มเลย แต่เมื่อเหลือบมองไปทางสตีเฟนอีกครั้ง พบว่าเขากำลังเดินมาทางนี้ ฉันก็เลยรีบรับแก้วขอต้นนั้นมากระดกรวดเดียวเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ก่อนจะส่งแก้วเปล่าคืนให้เขา

รสขมปร่าของเจ้าเครื่องดื่มนั้นทำเอาฉันมันไปชั่วขณะ เลือดในกายสูบฉีดขึ้นหัวจนร้อนวูบไปหมด ล้าคอร้อนผ่าว แต่ฉันก็ยังทวงคำตอบ

"บอกมาว่าเซลซีอยู่ที่ไหน"

เสียงของฉันแปลกๆ นิดหน่อย แต่ก็พอฟังรู้เรื่องอยู่ ฉันไม่เมาเหรอด ฉันมองเห็นทางข้างหน้าและเอเดรียนชัดเจนดี

ทั้งๆ ที่ฉันร้อนรอนขนาดนั้น แต่เอเดรียนกลับไม่รีบเท่าไร เขายังคงยั้ววนด้วยการตอบแค่ "อยู่ในบ้านนี้แหละ"

"เฮ้!" "ไม่รู้จะทำไมฉันถึงอารมณ์ร้อน อาจจะเพราะเจ้าเครื่องดื่มที่กินไปเมื่อกี้ หรือไม้ก่เพลงโง่ๆ อย่าง Like A G6 ที่เริ่มทำให้ฉันอยาก

เดินขึ้นมาก็เป็นไปได้

เอเดรียนมองท่าทางหงุดหงิดของฉันด้วยสายตาเอ็นดู บางทีอาจจะเพราะเขาเมา เขาเลื่อนแก้วไวบเดิมที่เดิมจนเต็มมาตรงหน้าฉันอย่างบรรจง

"เอ้า อึกแก้ว คราวนี้จะบอกแน่ๆ"

ฉันเริ่มแข็งใจความันขึ้นมามากอย่างรวดเร็ว

"แต่อึกแก้วไซม์ยี้" เมื่อเอเดรียนพยักหน้า ฉันก็กระดกมันเข้าปากทันที

คราวนี้ฉันรู้สึกว่โลกโคลงเคลง ทุกอย่างเบลอลไปหมด เหมือนมีคนมาทุบหัวด้วยก้อนใหญ่ๆ และร้อนไปหมด...เขาเอาอะไรให้ฉันกินเนีย

"เก่งมากสาวน้อย" เขาชม ฉันก็เผลอเคลิ้มไป "เฮลซีน่าจะอยู่บนห้องกับใจชั่วนั้นล่ะ แต่ฉันว่าเธอไม่ควรจะขึ้นไปหรอกนะ มาสนุกกันดีกว่า"

สถานการณ์เริ่มน่ากลัวเมื่อเอเดรียนทำท่าจะคุกคามฉัน สัญชาตญาณบอกให้ฉันผลักเขาด้วยแรงทั้งหมดที่มี แอลกอฮอล์ทำให้ฉันแรงเยอะขึ้นหรือเขามากซะจนไม่มีแรงแล้วก็ไม่แน่ใจ แต่ร่างสูงของเอเดรียนก็ล้มไปชนกับมินิบาร์เข้าอย่างจังจนเกิดเสียงดัง คราวนี้ทุกคนรวมถึงสติเฟินต่างมองมาที่ฉัน

โธ้ย ฆ่าฉันเลยดีกว่า

สติเฟินกำลังจะเดินมาหาฉันแล้ว ฉันมองเอเดรียนเป็นครั้งสุดท้าย

"ถ้าฉันหาเฮลซีไม่เจอ ฉันจะกลับมาอีดนายแน่"

แล้วหมอนั่นก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย

และนั่นคือความทรงจำสุดท้ายของฉัน...เมื่อฉันตื่นขึ้นมาในตอนเช้า เรื่องราวก่อนหน้านี้นี้ทั้งหมดก็เลอะเลือนไป

มันเป็นเช้าวันเสาร์ ซึ่งไม่ควรจะมีอะไรที่วุ่นวายมากมายนัก ฉันควรจะนอนหลับสบายอยู่บนเตียงตัวเอง...ซึ่งก็ถูกต้อง ตอนที่ฉันตื่นขึ้นมาเพราะเสียงนกกรอ่ง ฉันก็อยู่บนเตียงตัวเองนี่แหละ แต่ที่ไม่ถูกต้องเลยก็คือ

เสื้อผ้าของฉันหายไปไหน!!!

เมื่อพบว่าตัวเองไปเปลือยอยู่ภายใต้ผ้าห่ม ฉันก็ตกใจแทบกรี๊ดร้อง

ออกมา มันเป็นเรื่องที่อธิบายได้ยาก คำพูดเดียวที่หลุดออกมาจากปากฉันก็คือ

"ทำไม...!"

แต่ก็หยุดอยู่แค่นั้น เพราะเมื่อฉันหันไปมองรอบๆ แล้วพบว่าบนเตียงยังมีผู้ชาย

ไม่ใช่แค่คนเดียวซะด้วย!!

โห้!!! มาย!!! ก๊อด!!!

2 (H)

หลังจากที่ฉันลืมตาขึ้นมา ไซ่ เพดานนี้อยู่ในห้องฉัน ผงังสีครีมนี้ก็อยู่ในห้องฉัน หน้าต่างกระจกแปะสติ๊กเกอร์ลายทวิตต์นี่ก็อยู่ในห้องฉัน เตียงนี้ก็เตียงของฉัน

แต่ผู้ชายทั้งหมดที่นอนอยู่ข้างๆ นี่...ไม่ใช่ของฉัน!!!

ถ้าคุณตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ คุณจะทำยังไง

1. กรีดร้อง

2. หลับตาแล้วลองลืมตาใหม่เผื่อจะฝันไป

สรุปว่าฉันลองทำแล้วทั้งสองวิธี แต่ไม่ได้ผล หลังจากที่ถูกคิดจนสุดเสียงก่อนจะพบว่ามันไม่ได้อะไรขึ้นมา ฉันก็มองซ้ายมองขวาสำรวจทีละคน ใครบ้างที่ฉันได้ร่วมนอนหลับ (หรืออาจจะหลับนอน?) ด้วยเมื่อคืนนี้

ทางซ้ายของฉันมีชายหนุ่มหัวทอง พอมองๆ ดูดีๆ แล้วรู้สึกจะเป็นเอเดรียน เขานอนคว่ำหน้าอยู่ติดกับฉันแบบแทบจะแนบเนื้อ ท่อนบนเปลือยเปล่า ผิวสีแทนน้อยๆ จากการเล่นกีฬาวงเขาดูเข้กี้เมื่อแดดส่องทะลุหน้าต่างเข้ามายังเอเดรียนคนนี้ คนที่เป็นหนุ่มฮอต กับต้นที่มรักบี้ มีแฟนเป็นเชียร์ลีดเดอร์... ไม่ ตอนนี้นั้นไม่สำคัญเท่ากับประเด็นที่ว่า เขามาอยู่ในห้องฉันได้อย่างไร

คนที่สอง...ที่เอาขาพาดอยู่บนขาฉัน...คือผู้ชายผมสีทองแดง หน้าคม

จุมูกโต้ง ริมฝีปากบางเฉียบนั้นมักจะคอยจิกกัดชาวบ้านตลอดเวลา ฉัน
อยากจะทำกรีดออกมาเมื่อต้องยอมรับความจริงว่าเขาคือใจชิว!

เฮ้ย ไม่ตกลงนะ นี่มันแฟนเซลซีนี่นา

แล้วฉันนอนหนุนอะไรอยู่ที่นี่ ทำไมมันกระเพื่อม...

พอหันไปดู ก็พบว่าป็นหน้าห้องของใครบางคนที่เขาเนียนและซี้ก้าง
ที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา และเมื่อฉันเหลือบขึ้นมองใบหน้าของเขา ก็พบว่า
เป็นสติเฟิน ผู้ชายที่น่ารำคาญที่สุดในโลกใบนี้... เขากำลังนอนอ้าปากกรน
เสียงดังครอกๆ อยู่ด้วย!

พระเจ้าคะ...พระเจ้า...

ฉันเกือบจะคร่ำครวญต่อสวรรค์แล้วว่าทำไมฉันถึงได้โชคร้ายแบบนี้
แต่ความช่วยเหลือทั้งหมดนั้นมันเทียบไม่ได้เลยเมื่อฉันหันไปมองทางขวาแล้ว
พบกับเจ้าของใบหน้าที่คุณเคย ผมสีช็อกโกแลตตัดสั้นระคอก กำลังหลับตา
พริ้มอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไซ้ เขาคือเฟรด...เฟรดเดอริก เพื่อนสนิทของฉัน
นั่นแหละ!

ฆ่าฉัน ฆ่าฉันเลย เพียงขนาดควินไซส์ของฉัน บัดนี้ทุกตาราง
เซนติเมตรของมันเต็มขีดไปด้วยผู้ชาย!

เมื่อคืนฉันทำอะไรไป ทุกอย่างเบลอไปหมด จำได้แค่ว่ามีปาร์ตี้
เกิดขึ้นที่นี่ ฉันเลยหนีไปบ้านเฟรดเพราะรำคาญเซลซี แต่แล้วก็ต้องกลับมา
เพราะหล่อนเปิดเพลงเสียงดังเกินไป ระหว่างที่ตามหาเจ้าตัว ฉันก็ได้เจอกับ
เอเดรียน เขาเอาอะไรให้ฉันดื่มก็ไม่รู้...

ตอนนั้นมีสติเฟินอยู่ด้วยนี่นะ เขามาทำอะไร

ฉันเริ่มเห็นภาพรางๆ ในหัวว่าฉันเดินขึ้นบันไดมาที่ห้องนี้...เหมือน
จะลากใครสักคนมาด้วย แต่เป็นใครก็ไม่รู้ ไซ้! ฉันเห็นใจชิวด้วย เขาโผล่
มาจากไหนก็ไม่แน่ใจ แต่ฉันจำรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเขาได้แม่น

และหลังจากนั้นมิอะไรต่อ ฉันนี่ก็ไม่ออก พอถึงนีกก็รู้สึกปวดหัว
เหมือนจะระเบิด...ฉันต้องทำอะไรสักอย่าง ฉันดึงผ้าห่มมาพันตัวไว้แล้ว
พยายามขยับตัวลงจากที่นอน

เพราะฉันขยับตัวแรงไปหน่อย แขนของเฟรดที่พาดอยู่บนหน้าห้อง

ของฉันจึงขยับตามไปด้วย และนั่นอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาส่งเสียง
งัวเงีย

เฟรดไม่ใช่คนตื่นเช้า ฉันรู้จักเขาดีอยู่หรอก แต่เวลานี้ก็ไม่แน่ว่าจะเข้า
สัปดาห์ใหม่แล้วละ สังเกตจากแดดด้านนอก...ฉันได้แต่กลั้นหายใจมองดูเขา
ที่ตื่นขึ้นมาเป็นคนแรกด้วยความหวาดเสียวว่าผู้ชายคนนี่ที่ฉันแอบชอบ
มาหกปีจะทำหน้ายังไงเมื่อเห็นว่าเราตื่นมาบนเตียงเดียวกัน (ในสภาพที่
ไม่ควรจะเป็น...)

ขณะที่ฉันกลืนน้ำลายเสียงดังเอี๊ยก เขาคราวเบาๆ และค่อยๆ
ลืมตาตื่นขึ้นมา ดวงตาสีน้ำตาลทองของเขาฉายแววว่องงวยงอย่างเห็นได้ชัด
เมื่อมองเห็นฉัน แต่เขาก็ยังไม่ได้พูดอะไร จนกระทั่งลุกขึ้นมาล้างแล้วเอ๋ย
ประโยคแรกออกมาด้วยน้ำเสียงงัวเงียอีกครั้ง

"ทำไมถึงมีเตาบาร์บีคิวอยู่ในห้องนอนล่ะ ชาร์ลีย์..."

มันก็มีเตาบาร์บีคิวที่รู้ว่ามาจากไหนอยู่จริงๆ นะนะ แต่นั่นไม่ใช่
ประเด็นซะหน่อย

ฉันตบหน้าผากตัวเอง

"ช่างเตาบาร์บีคิวเวรๆ นั่นเถอะ! นายมองดูรอบๆ ก่อนสิ!" ถึงแม้ว่า
เฟรดจะดูเบลอๆ แต่ก็แอบเช็กซีไม่เบา ทว่าฉันไม่มีอารมณ์ร่วมหรอก
นะตอนนี้ แทบจะกรี๊ดใส่หน้าเขาด้วยซ้ำตอนที่ฉันบอกออกไปว่า "มีผู้ชาย
สี่คนอยู่บนเตียงฉัน รวมนายด้วย!"

"..."

"ตกใจล่ะสิ!" ฉันเริ่มหมดหวัง

"จริงด้วย!!! นี่มันอะไรกัน!!!"

บ้าไปแล้ว โลกใบนี้บ้าไปแล้ว

"ฉันลืต้องถาม" ฉันพยายามสงบจิตสงบใจ "นายจำอะไรได้มัย
เมื่อตื่นเกิดอะไรขึ้น"

เฟรดขมวดคิ้ว เขาหลับตาแล้วลืมตาอีกครั้ง ก่อนจะตอบด้วยคำตอบ
ที่เรียบง่ายที่สุดว่า "ไม่รู้"

ขอบคุณ...ช่วยได้มาก

ตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูห้องฉันดังขึ้น (เอ๊ะ มันบินไปนิดหน่อย ฉันสงสัยว่าเมื่อคืนใครแอบมาแตะมันหรือเปล่า) ซึ่งก็ไม่ใช่จะเคาะทำไม เพราะทันทีที่สิ้นเสียงนั้น ประตูก็ถูกเปิดเข้ามาทันใด

และคนที่ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าก็คือเซลซีที่สาวฉันเอง หล่อนแต่งตัวประหลาดที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ฉันไม่รู้ว่าหล่อนไปเอาชุดลายเสือดาวสีส้มของใครมาใส่ หัวฟูฟ่องเหมือนโดนไคร์เป่าผมแรงๆ แถมมีกากเพชรติดอยู่เต็มไปหมด เมื่อหล่อนเกาหัว เจ้ากากเพชรพวกนั้นจึงฟุ้งกระจายไปทั่วเหมือนหิมะที่ลอยในอากาศ

"ฮ้าว...ชาร์ลีย์ เธอเห็นใจข้าบ้างมะ..."

คำถามหยุดอยู่แค่นั้น เพราะเมื่อเซลซีก็กวาดสายตาไปทั่วห้องและมองมายังเตียงของฉันแล้วพบใบหน้าคมคายของแฟนสุดที่รัก หล่อนก็กรี๊ดร้องสุดเสียง...

นั่นไง มันต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ๆ

นี่คือข้อเสียของการดื่มเหล้า นอกจากจะเมาแล้ว เรายังได้ผู้ชายที่ไม่ต้องการมาอีก...เอ๊ะ! กลุ่มหนึ่ง

และพวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่อย่างเดียว...

สภาพของบ้านเราตอนนี้ละะทะไปหมดเหมือนโดนโจมตีด้วยรถชนขยะ นอกจากห้องนอนของฉันจะมีเตาบาร์บีคิว (ที่มีตุ๊กตาบาร์บีคิววางอยู่บนนั้นอีกที) แล้ว เรายังมีขนเปิดจากหมอนอิงปลิวว่อนอยู่เต็มห้องรับแขก เศษลูกโป่งที่แตกๆ ลอยอยู่เต็มสระว่ายน้ำ จานอาหารที่กินแล้ววางทิ้งไว้กระจัดกระจาย (ฉันไม่เข้าใจว่าคนเรากินลาซานญ่ายังไงให้ไปติดอยู่บนเพดานได้) แถมยังมีซากเหล่าปาร์ตี้บอยแอนด์เกิร์ลอยู่เต็มสวนอีกด้วย

ฉันกับเซลซีเป็นพวกแรกๆ ที่ตื่น เรารู้ว่าพอกับแม่กำลังจะกลับมาในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า แต่ตอนนั้นสิ่งที่เราสนใจคือ...

"เธอกำลังไปยังถึงไปนอนกับใจฉันนะ!" เซลซีปั่นไม่เลิกในระหว่างสวมถุงมือยาง จากนั้นก็หยิบแปรงขึ้นมาขัดผมนิ่งที่มีคราบซอสพิซซาติดอยู่

อย่างชะมัดเขม้น "เธอบอกไม่ใช่เธอว่าเขาไม่น่ารัก!"

"อ้อ อย่างกับฉันอยากนอนกับเขาตายละ คิดว่าแฟนพี่หล่อกว้าง"

ฉันได้กลับอย่างไม่แคร์พลางยัดสารพัดซากลงถุงขยะใบใหญ่...นี่มันกางเกงในโครเนี่ย แล้วคนที่ลืมนั่นไว้เขากลับบ้านไปได้ยังไงเนี่ย ไม่เข้าใจ

การทำความสะดวก...นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องทำหลังจากที่ตื่นมาเห็นผู้ชายเต็มเตียง แถมไม่รู้ว่ตัวเองเสียความบริสุทธิ์ให้ใครไปแล้ว...เราไม่กล้าพอที่จะปล่อยผู้ชายพวกนี้ทิ้งไว้เพื่อให้พ่อกับแม่มาเจอหรอกนะ ถ้าทำแบบนั้นรีบชิงฆ่าตัวตายไปเลยคุณะทรมานน้อยกว่า

หลังจากที่เชลซีรู้ว่าฉันนอนกับโจเซฟ (และผู้ชายคนอื่น ๆ อีกสามคน) หล่อนก็โวยวายตีโพยตีพายไม่เลิกซะที ทั้งๆ ที่เมื่อตอนโจเซฟตื่นขึ้นมา เขาก็ป่นแคว่ปวดหัว ก่อนจะขอตัวกลับบ้านไปเลย เขาไม่มีท่าที่รู้สึกผิดหรือเสียใจด้วยซ้ำ ร้ายกาจเหมือนเดิมแหละผู้ชายคนนี้

ไม่ต่างจากเอเดรียน ทันทีที่หมอนนั้นตื่นขึ้นมา เขาทำท่าทางเหมือนเมื่อคืนฝันร้าย (ยะ ตื่นมาเจอฉันคือฝันร้าย) ก่อนจะเปลี่ยนท่าทางเป็นเศร้าๆ จากนั้นก็ลุกขึ้นไปใส่เสื้อผ้าแล้วขอตัวกลับไปอีกภายใน 10 นาที ได้ข่าวว่าคนเสียหายคือฉันนะ

ส่วนสติเฟิน ตอนนี้อย่างหลับอยู่บนห้องฉัน ฉันก็เลยไม่รู้ปฏิบัติการอะไรของเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าใครเอาอะไรให้เขาดื่ม บางทีอาจจะเป็ดยาฆ่าแมลงก็ได้ถึงได้หลับนานขนาดนี้

เฟรด ผู้ชายคนนี้แสดงท่าทางเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขากำลังช่วยพวกเราซ่อมคอมพิวเตอร์ที่ไม่รู้ว่าจะไปได้อย่างไรอยู่เงียบๆ ที่มุมหนึ่งของห้องรับแขก ฉันลอบมองเขาหลายทีแล้ว แต่ไม่เห็นว่าเขาจะมีปฏิบัติการอะไรเสียที...

แปที่ที่สุดเลย

"แต่เธอก็นอนไปแล้ว เธอนอนกับเขา! เธอเป็นน้องสาวฉันนะ ทำไมถึงทำแบบนี้"

เสียงเชลซียังแว๊ดๆ ทำให้อาการแฮงก์ของฉันรุนแรงขึ้น ฉันปวดหัวตุบๆ ไปหมด...ยิ่งทำให้ฉันทำอะไรไม่ได้เลย ฉันตื่นขึ้นมาโดยที่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีผู้ชายสี่คนอยู่บนเตียง และพวกเขาทั้งคู่จะไม่รู้เรื่องอะไรเลย

